

РЕШЕНИЕ

№ 2566

гр. София, 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 21.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1005** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „Н. М., О. с ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Л. Н. Н. срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002217003827-091-001/03.05.2018 г., издаден от К. Г. М.– орган, възложил ревизията и В. Б. Л. – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1712/05.11.2018 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, поправено с Решение № 1768/15.11.2018г. относно установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди установения резултат по ЗДДС за по доставчици и фактури, както следва: [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 4 866,67 лв. по фактури с № 44000039/29.01.2014 г. и № [ЕГН]/30.05.2014г; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 7 321,54 лв. по фактури с № 246/16.09.2013г. № 275/28.09.2013г. № 277/30.09.2013г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 4 880,00 лв. по фактури с № 259/27.09.2013 г. и № 266/30.09.2013 г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 6 800,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/22.05.2012 г., № [ЕГН]/26.06.2012 г. и № [ЕГН]/25.07.2012г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 2 000,00 лв. по фактура с № [ЕГН]/20.04.2015г.,; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 4 800,00 лв. по фактури с 651/29.12.2010г. и №700/31.01.2011г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК] - сума в размер на 2 000,00 лв. по фактура с № [ЕГН]/30.09.2014г\ ; [фирма] с ЕИК[ЕИК]-сума в размер на 4 400,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/25.04.2013г. и № [ЕГН]/26.04.2013г., ; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 9 880,00 лв. по фактури с № 27/22.05.2015г., № 30/23.07.2015г., № 32/29.09.2015г., № 40/30.10.2015г., №

42/20.11.2015 г., № 52/22.12.2015г., № 53/26.01.2016 г., № 54/24.02.2016г; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 5 200,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/28.07.2014г., № [ЕГН]/29.12.2014 г. и [ЕГН]/15.12.2014 г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 1 200,00 лв. по фактура с № [ЕГН]/20.03.2015 г.,; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 4 800,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/15.12.2014г.,№ [ЕГН]/22.12.2014г. и № [ЕГН]/23.12.2014 г.,; [фирма] с ЕИК[ЕИК] сума в размер на 3 600,00 лв. по фактури с № 177/08.07.2015г. и № 239/06.08.2015г. : м.04.2011 до 07.2011г.; 09.2011-12.2011г; 08.2012-09.2012г.; м. 03.2013г., м. 04.2014 г., м. 06.2014г.; 08.2014г.; 09.2014г.; 11.2014г.; 01.2015 г., 02.2015г.; м.06.2015 г., м. 01.2016 г., ведно с начислената лихва за забава. В жалбата се навеждат доводи, че ревизионният акт е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществено нарушение на процесуалните разпоредби на ДОПК и в противоречие с материалноправните норми на ЗДДС. С тези аргументи се прави искане за отмяна на ревизионния акт, потвърден с Решение № 1712/05.11.2018 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открито съдебно заседание от адв. И., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски в производството. Представя списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Ответникът - директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, уведомена, не изразява становище по основателността на жалбата.

От фактическа страна.

На основание Заповед за възлагане на ревизията /ЗВР/ №Р-22002217003827-020-001/20.06.2017, връчена на 28.06.2017 г., издадена от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на дружеството - жалбоподател за определяне задълженията му по: Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди от 01.12.2010 г. до 29.02.2016 г. и задълженията по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за корпоративен данък за отделните ревизирани периоди от 2010 г. до 2014 г. Определеният със ЗВР тримесечен срок за приключване на ревизията е продължаван със заповед за изменение на ЗВР №Р-22002217003827-020-002/25.09.2017 г. и заповед за изменение на ЗВР №Р-22002217003827-020-003/20.11.2017г., считано до 28.02.2018 г.

Ревизията е повторна за посочените периоди и образувана с оглед дадените указания с Решение №804/25.05.2017 г. на директора на дирекция ОДОП С. с което е отменен РА №22221016001741091001/06.12.2016 г.

За резултатите от ревизията е издаден Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002217003827-092-001 / 02.04.2018 г. Лицето е подало възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу отразените констатации в РД, което е разгледано по същество, но е отхвърлено като неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22221016001741-091-001/06.12.2017 г., издаден от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и В. Б. Л., на длъжност главен инспектор по приходите в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., ръководител на ревизията.

№24-10-2193#11/23.10.2017 г. са представени част от поисканите документи, в това число документи относими към доставките от [фирма], [фирма], а с вх. №24-10-2193#12/08.11.2017 г. са депозиран електронни адреси на контрагентите /доставчици/ на ревизираното лице;

С повторно ИПДПОЗЛ №Р-22002217003827-040-002/26.01.2018 г., връчено по електронен път на 05.02.2018 г., е определен срок за представяне на необходимите доказателства, но ревизираното дружество не е представило изисканите му писмено документи.

С протокол №1239242/23.02.2018 г. са документирани посещение и извършен преглед на счетоводната и търговска документация на ревизираното дружество в офиса на счетоводна къща, собственост на [фирма], която осъществявала счетоводното обслужване на ревизираното дружество, считано от м. 03.2016 г.

Отделно към настоящото ревизионно производство с протокол №0787853/01.11.2017 г. са приобщени и събраните доказателства от първата ревизия. Видно от констатациите, при извършено посещение в административния офис на дружеството е установено, че част от счетоводната и търговска документация, свързана с дейността на [фирма] за ревизирания период не е съхранена. Посочено е също, че не е установено наличие на първични счетоводни документи основание за направените записвания в счетоводните регистри и отчетните регистри по ДДС. На основание чл. 37, ал. 4 от ДОПК органите по приходите са приели, че те не съществуват.

В РД са описани извършените на основание чл. 45 от ДОПК насрещни проверки на 28 основни доставчици на [фирма]: [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], „Д & ЕЛ Т. Г.“ Е., [фирма] /проверка на 3 физ. лица/, „Д & М Г. Г.“ Е./ проверка на 3 физ. лица/, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], ММ Д. СТРОЙ“ Е., [фирма] „Д. Х. 694 Е., [фирма], [фирма]“, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма]; [фирма] [фирма], [фирма] и [фирма], и [фирма].

Насрещните проверки са извършени за установяване на факти и обстоятелства, свързани с изпълнение на условията на чл. 68 и чл. 71 от ЗДДС за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от тях фактури. Резултатите от проверките са отразени в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/, подробно описани в РД. Изготвените ИПДПОЗЛ до доставчиците, с изключение на [фирма], [фирма] и [фирма], и [фирма], са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК и изисканите документи не са представени.

В ревизионното производство са установени следните правно значими факти и обстоятелства:

Относно задълженията по ЗДДС и по доставчици:

Във връзка с доставките от [фирма] и „Д & М Г. Г.“ Е. са извършени проверки на физически лица, с които доставчиците са сключили граждански договори – С. А. Г., Д. Г. Б. и З. М. Г..

В съставените протоколи за извършените проверки /ПИНП/, са описани извършените действия по връчване на ИПДПОЗЛ.

Съгласно констативната част на РД, документи в хода на ревизията са представени само от [фирма] и на по-късен етап от [фирма], [фирма], след потърсено съдействие от ревизираното лице.

Приходните органи са извършили проверки на наличните данни в досиетата на гореописаните доставчици и в информационната система на НАП, при които са установили, че част от дружествата не разполагат с наети лица [фирма], [фирма];

[фирма]; „Д & М Г. Г.“ Е.; [фирма]; [фирма]; [фирма], като повечето са с прекратена регистрация по ЗДДС.

Констатирано е, че друга част от доставчиците на услуги за СМР са имали наети по трудово отношение лица: [фирма] и [фирма] - 11 наети строителни работници, продавач консултант, снабдител, търговски представител; [фирма] - 25 лица по трудови правоотношения, строителни работници, шлайфисти, бояджии; [фирма]- 13 и [фирма] -18 лица строителни работници, а [фирма] фактурирал покупка на стоки е имал 2 лица като продавачи консултанти.

Във връзка с ползването на данъчен кредит по проверяваните доставки, от ревизираното лице са представени документи по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма]“, „Д & ЕЛ Т. Г.“ Е., [фирма], [фирма] и частично от [фирма]. Представените документи са описани в констативната част на РД.

Изводът от проверките е, че не са събрани относимите първични и вторични счетоводни документи за документиране на получената доставка и извършените последващи доставки. Липсват доказателства за придобиване на стоките от доставчиците и прехвърляне на собствеността им към [фирма], както и няма доказателства за изпълнението на услугите, място и начин на изпълнение, направени разходи в тази връзка, участвали лица. Не е доказано, че дружествата са притежавали съответните видове и обеми стоки към датите на издаване на фактурите с оглед възможността да извършат реални доставки на същите в полза на ревизираното лице. Не са удостоверени обстоятелствата относно притежаване на необходимата материално-техническа обезпеченост. Прието е, че доставките са лишени от всякакво основание от икономическа гледна точка и не се базират върху нормални търговски отношения. В обобщение на извършените проверки, органите по приходите са обосנוвали извода, че липсват годни доказателства относно реалното извършване на доставките на стоки и услуги от разгледаните по-горе доставчици и издадените от тях фактури на [фирма].

При така установената фактическа обстановка, съгласно мотивите на РД и РА, на основание на чл. 71, ал. 1 от ЗДДС, чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, с процесния РА не е признато правото на данъчен кредит общо в размер на 143 413,38 лв. по фактурите, издадени от проверените доставчици.

В заключение, въз основа на направените проверки, събраните вследствие на тях доказателства и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС органите по приходите обосנוвали, че не са представени доказателства за реално извършена или предстояща облагаема доставка, за да се приеме по безспорен начин настъпило данъчно събитие по фактурите, по които се претендира право на приспадане на данъчен кредит.

С жалба вх. №53-03-1246/29.05.2018 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-940/04.06.2018 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., ревизионният акт е оспорен по административен ред.

С Решение № 1758/05.11.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“, издаденият /РА/ №Р-22002217003827-091-001/03.05.2018 г., е Отменен №Р-22002217003827-091-001/03.05.2018 г., издаден от К. Г. М.– орган, възложил ревизията и В. Б. Л. – ръководител на ревизията, в оспорената част на установения резултат по ЗДДС, за данъчните периоди: относно установения резултат по ЗДДС за

данъчни периоди установения резултат по ЗДДС за данъчните периоди: м.04.2011 до 07.2011г.; 09.2011-12.2011г.; 08.2012-09.2012г.; м. 03.2013г., м. 04.2014 г., м. 06.2014г.; 08.2014г.; 09.2014г.; 11.2014г.; 01.2015 г., 02.2015г.; м.06.2015 г., м. 01.2016 г., ;Изменен Ревизионен акт №Р-22002217003827-091-001/03.05.2018 г., в оспорената част на установения резултат по ЗДДС, както следва: за периода м. 01.2014 г. установения ДДС за внасяне размер на 1 431,22 лв., определен на 31,22 лв., за периода м. 07.2014 г. установения ДДС за внасяне в размер на 4 867,30 лв., определен на 467,30 лв., за периода м. 12.2014 г. установения ДДС за внасяне в размер на 20 295,14 лв., определен на 7 495,14 лв., за периода м. 07.2015 г. установения ДДС за внасяне в размер на 4 294,08 лв., определен на 3 394,08 лв., за периода м. 08.2015 г. установения ДДС за внасяне в размер на 1 977,98 лв., определен на 2 537,98 лв., за периода м. 09.2015 г. установения ДДС за внасяне в размер на 1 779,55 лв., определен на 1 619,55 лв., за периода м. 11.2015 г. установения ДДС за внасяне в размер на 1 097,54 лв., определен на 917,54 лв., за периода м. 01.2016 г. установения ДДС за внасяне в размер на 1 862,47 лв., определен на 312,47 лв., за периода м. 02.2016 г. установения ДДС за внасяне в размер на 1 763,73 лв., определен на 1 563,73 лв., дължими ведно със съответните лихви. ;Потвърден е ДРА №Р-22002217003827-091-001/03.05.2018 г., в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчните периоди: м. 12.2010 г., м. 01.2011 г., м. 03.2012 г., м. 05.2012 г., м. 04.2013г., м. 08.2013 г., м. 09.2013 г., м. 03.2014 г., от м. 04.2015 г., м.05.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., м. 12.2015 г. и м. 02.2016 г., ведно с начислената лихва за забава, включително лихва за невнесен или внесен със закъснение ДДС по справки декларации за периодите м. 02. 2011 г., м. 05.2011 г., м. 08.2011 г., м. 01.2012 г., м. 02.2012 г., м. 04.2012 г., м. 11.2012 г., м. 05.2013 г., м. 07.2013 г., от м. 10.2013 г. до м.12.2013 г., м. 03.2014 г., м. 08.2014 г. и м. 12.2015 г., както и лихва за невнесени авансови вноски за корпоративен данък за 2010 г. и 2011 г. Ревизионният акт е оспорен и по съдебен ред с жалбата, по която е образувано настоящото дело.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установения задължения по ЗДДС и ЗКПО с акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него РД №***/29.12.2017 г.,

съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД не е заявено от ревизираното лице, поради което липсата на негово обсъждане в РА не е формален порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ и за изменението ѝ.

И двете заповеди имат задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжностно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения по ЗДДС и ЗКПО и ревизираните периоди; даден е 3-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК, който впоследствие е продължен /със ЗИЗВР/. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от [фирма] са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорните доставки. Инициирани са насрещни проверки на доставчиците по чл. 45, ал. 1 ДОПК по спорните фактури, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП за същите доставчици. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. Ревизията е извършена в определения срок. За резултатите ѝ е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002217003827-092-001 / 02.04.2018 г., съдържанието на който съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК. Към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). [фирма] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Жалбоподателят не може да се позове на проявена от ответника пасивност при попълване на делото с доказателства и по този начин да цели освобождаване от собственото си задължение за провеждане на пълно доказване на обстоятелствата, съставляващи основание на претенцията му за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконсъобразността на РА в обжалваната част. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у решаващия орган в

съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт не е доказан.

Доказателствената тежест в производството е указана от съда с определние от 06.02.2019 г., като на страните е предоставена възможност да предприемат съответните процесуални действия.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6/9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б."а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;

- получаването на стоките/услугите по доставката /“...действителното извършване на облагаемата сделка...” според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. В процесния случай по мотиви, изложени по-долу, недоказани останаха третото и четвъртото условия.

В множество свои решения СЕС – напр. Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др., приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело С-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки. В т. 32 е записано: „Запитващата юрисдикция е задължена в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото“. „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да бъде отказано (т. 33).

От изложеното следва, че за да се признае правото на приспадане на ДДС, е необходимо стоките или услугите да са реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки. От друга страна в т. 37 съдът допълва, че националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. Това е така, когато самото данъчнозадължено лице извършва данъчна измама. Действително в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчнозадължено лице в това качество, и за икономическа дейност (т. 38). Това означава, че ако след преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, не може да се направи извод за действително предадени и получени от доставчика и получателя стоки и услуги, то правото на приспадане не следва да се признае.

Върховният административен съд нееднократно подчертава разликата между сделка в гражданскоправен смисъл и доставка за целите за данъчното облагане – разграничение, нормативно проведено в ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО, които последователно си служат само с понятието “доставка”, не и “сделка”. Докато в гражданскоправен аспект е необходимо и достатъчно съгласието на страните по съществените условия на сделката, за да са облигационноправно обвързани от нея, за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 Директива 2006/112/ЕО се изисква да е настъпило и вещно-транслативното правно действие. При доставки на движими вещи, определени по рода си (каквито са процесните), този правен ефект ще е настъпил, ако правото на собственост върху тях е прехвърлено от доставчика с предаването им на получателя (което в настоящия случай остана недоказано) с оглед придобиването му по разпоредителна правна сделка по чл. 77, пр. 1 ЗС вр. чл. 24, ал. 2 ЗЗД или чрез

добросъвестно владение от несобственик по чл. 77, пр. 3 вр. чл. 78, ал. 1 ЗС.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че произходът на стоките не е обективен признак за доставка по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, нито е предпоставка за възникването или упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Съответно недоказването на произхода не означава автоматично, че стоката липсва и не може да е предмет на разпоредителна сделка. Доказването на произхода, обаче може да е индичия за физическото съществуване на стоките като обекти на собственост, годни като такива да бъдат прехвърляни. Подобни индичии биха могли да обезпечат тежачото върху ответника непълно насрещно доказване и са важен информационен източник при липсата на преки доказателства за реалност на извършената доставка.

С оглед яснота и избягване преповтаряне на правни мотиви, следващите правни изводи са обособени според естеството на престациите – доставки на стоки и доставки на услуги, а не по данъчни периоди или доставчици.

В разглеждания случай се установява притежаване от РЛ на издадени данъчни фактури за стоки и услуги от следните доставчици [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 4 866,67 лв. по фактури с № 44000039/29.01.2014 г. и № [ЕГН]/30.05.2014г; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 7 321,54 лв. по фактури с № 246/16.09.2013г. № 275/28.09.2013 г. № 277/30.09.2013 г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 4 880,00 лв. по фактури с № 259/27.09.2013 г. и № 266/30.09.2013 г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 6 800,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/22.05.2012 г., № [ЕГН]/26.06.2012 г. и № [ЕГН]/25.07.2012г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 2 000,00 лв. по фактура с № [ЕГН]/20.04.2015г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 4 800,00 лв. по фактури с № 651/29.12.2010г. и №700/31.01.2011г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК] - сума в размер на 2 000,00 лв. по фактура с № [ЕГН]/30.09.2014г\ ; [фирма] с ЕИК[ЕИК]-сума в размер на 4 400,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/25.04.2013г. и № [ЕГН]/26.04.2013г., ; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 9 880,00 лв. по фактури с № 27/22.05.2015г., № 30/23.07.2015г., № 32/29.09.2015г., № 40/30.10.2015г., № 42/20.11.2015 г., № 52/22.12.2015г., № 53/26.01.2016 г., № 54/24.02.2016г; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 5 200,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/28.07.2014г., № [ЕГН]/29.12.2014 г. и [ЕГН]/15.12.2014 г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]- сума в размер на 1 200,00 лв. по фактура с № [ЕГН]/20.03.2015 г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК]-сума в размер на 4 800,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/15.12.2014г.,№ [ЕГН]/22.12.2014г. и № [ЕГН]/23.12.2014 г.; [фирма] с ЕИК[ЕИК] сума в размер на 3 600,00 лв. по фактури с № 177/08.07.2015г. и № 239/06.08.2015г. с получател жалбоподателя, които са във връзка с извършвани от него облагаеми доставки. За [фирма] с ЕИК[ЕИК] по отношение на сумата в размер на 4 400,00 лв. по фактури с № [ЕГН]/25.04.2013 г. и № [ЕГН]/26.04.2013г. липсват документи, които да удостоверяват реалното получаване на стоките. Притежаването на фактура с отразен ДДС, без реално да е настъпило данъчното събитие, не може да обоснове право на приспадане за получателя, в който смисъл са и мотивите на СЕС в Решение от 13 декември 1989 г., G. H. BV срещу S. van F. /C-342/87, R., стр. 04227/ и Решение от 19 септември 2000 г. S. & C. AG & Co. KG срещу F. V. и M. S. срещу F. E. /C - 454/98, Сборник 2000, стр. I-06973/. Като частен свидетелстващ документ, несъдържащ неизгодни за издателя си факти, фактурите се ползват само с формална доказателствена сила, установяваща единствено количеството и вида на стоката, вида на услугата и датата на възникване на данъчното събитие - чл. 114, ал. 1, т. 9 и т. 10

ЗДДС. Затова и по хипотеза индивидуализирането на вещите, за които получателят е придобил правото да се разпорежда фактически като собственик и на получените услуги следва да се извърши по друг начин, а не чрез посочването на вида им в данъчния документ (в този смисъл решение № 12060/09.11.2016 г., постановено по адм. дело № 13532/2015 г. на ВАС и др.).

Приемо-предаване на стоките, предмет на всяка една посочените по-горе спорни фактури, без тези касаещи доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] - по фактури с № [ЕГН]/25.04.2013г. и № [ЕГН]/26.04.2013г., е надлежно доказано в хода на проведеното съдебно производство. Не така е по отношение на посочените две фактури. За тях не е изготвен какъвто и да е друг документ, без оглед наименованието му, който да е двустранно подписан от посочения доставчик и [фирма], съдържащ констатации за мястото, на което е осъществено фактическото предаване на видовете и количествата стоки, предмет на спорните фактури. Без да е удостоверено реално предаване на стоката вещно-транслативното правно действие на продажбата, чийто предмет са вещи, определени по рода си, е недоказано.

Освен че липсват преки доказателства за предаване на стоките, респ. за извършване на услугите от дружеството на ревизираното лице, преписката не съдържа, а по делото не са посочени данни за превоз или транспортиране на същите, конкретизиран пункт на товарене /място или дружество, от което са закупени/ и т.н. От жалбоподателя в нито един стадий на производството не са представени или посочени за събиране транспортни документи (товарителници или пътни листове) за извършени превози на стоките по която и да е от спорни фактури от трети лица – превозвачи, независимо за чия сметка. Такива не са представени и от дружеството доставчик .

Не се доказва последваща реализация на стоките, по отношение на доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] и доколкото без проведено пълно доказване на предходна реалност на доставка на стоки, не може да обоснове право на приспадане на данъчен кредит (аргумент от т. 33 на цитираното по-горе решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело С-285/11 г., където двете групи обстоятелства – реалност на доставката и последваща реализация единствено в своята кумулативност биха обосновали право на приспадане на данъчен кредит). Последното е логически и правно обосновано, доколкото макар и последващата реализация да сочи на получени от ревизираното лице стоки (доколкото без тях би била немислима последваща реализация), то тя самостоятелно не би могла да докаже, че същите стоки са доставени именно от доставчиците, сочени като такива в приложените данъчни фактури, а не от трети лица или пък да са създадени с ресурс на самото ревизирано лице.

С оглед на така изложеното по-горе се налага извод за липса на доставки на стоки по смисъла на чл. 12, ал. 1 ЗДДС, доколкото не се доказва както, че доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] не е разполагал със съответните стоки, така и че реално се е разпоредил със същите в полза на жалбоподателя.

Що се касае до останалите доставчици, съдът намира за опроверган извода на приходната администрация поради което и жалбата в тази част се явява основателна поради следното.

Относно доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК]:

В представената фактура № [ЕГН]/29.01.2014г. с фискален бон е описан предмет на доставката: монтаж на 2 бр. сушилки по договор от 01.12.2013г. Същата е издадена въз основа на сключен договор за монтаж на сушилни от 01.12.2013г. с предмет: монтаж на 2 бр. сушилни с в склад за промишлени стоки със ЗП 1326 кв.м.,от които 976 кв.м. отделени за дървопреработвателен цех, хале и шоурум по договор за наем между [фирма] и [фирма]. Посочено е, че дейностите по този договор са с материали на възложителя, предоставени му от [фирма]. Представям и договор за наем между [фирма] и [фирма]. Съставен Акт обр.19 от 21.01.2014г. като е посочена сумата в размер на 14400лв. - цена на извършения монтаж с ДДС, която сума видно от представения фискален бон е заплатена изцяло. С приемо-предавателен протокл от 26.01.2014г. Възложителят [фирма] е приел дейностите упоменати в договора. Осигурено е и гаранционно обслужване за 6 месечен период.

В представената фактура № [ЕГН]/30.05.2014г. е описан предмет на доставката: направа на ограда и портална врата по договор от 15.04.2014г. Същата е издадена въз основа на сключен договор за ограда и портална врата от 15.04.2014г. с предмет: направа на ограда и поставяне на портална врата на имот находящ се в [населено място], [улица]. Посочено е, че дейностите по договор са с материали на възложителя. Съставен е приемо-предавателен протокол от 16.04.2014г. с който възложителят е предоставил материали на изпълнителя, както и фактури за закупените материали. Съставен Акт обр.19 от 26.04.2014г. като е посочена сумата в размер на 14800лв. - цена на извършения монтаж с ДДС, която сума видно от представения фискален бон е заплатена изцяло. С приемо-предавателен протокол от 28.04.2014г. Възложителят [фирма] е приел дейностите упоменати в договора. Осигурено е и гаранционно обслужване за 6 месечен период.

Относно доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК]:

Предмет на доставката по посочените фактури, изрично вписан в дневника за покупки за м.09.2013г. е „ремонт на склад" и „ремонт на ел.инсталация". Издадените фактури от [фирма] са въз основа на подписан Договор за ремонт от 01.08.2013 г. Съгласно приложения приемо-предавателен протокол от 02.08.2013 г., възложителят е предоставил на изпълнителя необходимите материали за облицовка на стени в склад от 759.15кв.м. / подробно изброени в протокола/. Съставени са Акт обр. 19 съответно от 11.09.2013г., от 26.09.2013г. и от 29.09.2013г. с посочена количествено стойностна сметка. Налице са и допълнително документи / фактури/, доказващи закупените материали за извършения ремонт. Налице е снимков материал за извършените дейности.

Налице е съответствие по отношение на документирането на възложените и извършени работи и представените доказателства. Съгласно представените нас документи се изяснява предметът на доставката, налице е и разплащане по издадените фактури.

Относно доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] :

Издадените фактури от [фирма] са въз основа на подписани договори, съответно:

Договор за ремонт на ВИК от 01.11.2010г. и Договор за поръчка за извършване на СМР

Според сключените договори, дейностите по тях са с материали на възложителя.

Съгласно приложения приемо-предавателен протокол от 01.11.2010 г., възложителят е предоставил на изпълнителя необходимите материали за ремонт на ВИК/ подробно изброени в протокола/ . Видно от представения приемо- предавателен протокол от 27.12.2010 г., възложителят [фирма] е получил от изпълнителя дейностите по договор от 01.11.2010 г. С протокола е гарантирано и гаранционно обслужване в рамките на 12 месеца. Налице са и допълнително документи / фактури/, доказващи закупените материали за извършения ремонт.

По Договор за поръчка за извършване на СМР е сключен приемо-предавателен протокол от 14.12.2010 г., възложителят е предоставил на изпълнителя необходимите материали за изработка на обект в [населено място], където е складовата база на [фирма]/ подробно изброени в протокола/ . Съставен е Акт обр. 19 от 24.01.2011 г. с посочена количествено стойностна сметка. Видно от представения приемо-предавателен протокол от 25.01.2011 г., възложителят [фирма] е приел от изпълнителя дейностите по договора. С протокола е гарантирано и гаранционно обслужване в рамките на 12 месеца. Налице са и допълнително документи / фактури/, доказващи закупените материали за извършения ремонт.

Представените акт обр. 19 доказват, че издателя на фактурите е представил на дружество ни изпълнението на услугите /постигнатият резултат от положеният труд/.

С представените приемо-предавателни протоколи [фирма] е одобрило и приело различните по вид услуги в склад с търговска площ от 759,15 кв. м в [населено място], [улица]/, на които са извършени работите, техния вид и количество.

Относно доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] :

„Л. Транс 7” Е. е издало фактура с № [ЕГН]/30.09.2014г. с предмет: вътрешен ремонт на склад от 656 кв.м по договор от 01.09.2014г. В Договора СМР за вътрешен ремонт е посочено, че същите се извършват с материали на възложителя. Съставен е приемо-предавателен протокол от 02.09.2014 г., от който е видно, че възложителят е предоставил на изпълнителя необходимите материали за ремонт на склад със застроена площ 656 кв.м., находящ се в [населено място], където е складовата база на [фирма]/ подробно изброени в протокола/ . Налице са и допълнително документи / фактури/, доказващи закупените материали за извършения ремонт. Съставен е Акт обр. 19 от 26.09.2014г. с посочена количествено стойностни сметка. Видно от представения приемо- предавателен протокол от 29.09.2014 г., възложителят [фирма] е приел от изпълнителя дейностите по договора. С протокола е гарантирано и гаранционно обслужване в рамките на 12 месеца. Налице са и допълнително документи / фактури/, доказващи закупените материали за извършения ремонт.

Представените акт обр. 19 доказват, че издателя на фактурите е представил на

[фирма] изпълнението на услугите /постигнатият резултат от положеният труд/.

С представените приемо-предавателни протоколи дружеството е одобрило и приело извършения ремонт в склад с търговска площ от 656 кв. м в [населено място], [улица]/, на които са извършени работите, техния вид и количество.

Относно доставчика [фирма] с ЕИК[ЕИК] :

В представената фактура №[ЕГН]/28.07.2014 г. е описан предмет на доставката: изработка на билборд със посочени размери с материали на възложителя. Съгласно представения договор за изработка от 01.07.2014 г., ревизираното лице - [фирма] в качеството му на възложител, възлага на [фирма] в качеството му на изпълнител да изработи един брой рекламно съоръжение по проект и с материали на възложителя. Съгласно приложения приемо- предавателен протокол от 01.07.2014 г., възложителят е предоставил на изпълнителя архитектурен проект за изработка на билборд тип „П.“, а с приемо-предавателен протокол от 02.07.2014 г., възложителят е предоставил на изпълнителя необходимите материали за изработката на рекламно съоръжение / подробно изброени в протокола/ . Видно от представения приемо- предавателен протокол от 26.07.2014 г., възложителят [фирма] е получил от изпълнителя едно рекламно съоръжение тип „П.“. Налице са и допълнително документи / фактури/, доказващи закупените материали, както и проекта на изработеното рекламно съоръжение.

Относно спорната фактура [ЕГН] от 15.12.2014 г.:

В представената фактура [ЕГН] от 15.12.2014 г. е описан предмет на доставката: ремонт на течна склад 701 кв.м.. Съгласно представения договор за ремонт на склад от 15.11.2014 г., ревизираното лице - [фирма] в качеството му на възложител, възлага на [фирма] в качеството му на изпълнител да извърши ремонт на появил се теч от покрива на склад 701 кв.м.. с материали на Възложителя. Съгласно приложения приемо-предавателен протокол от 17.11.2014 г., възложителят е предоставил на изпълнителя необходимите материали за ремонт на появил се теч / подробно изброени в протокола/ . Видно от представения приемо- предавателен протокол от 13.12.2014 г., възложителят „ Н. МелнищСООД е получил от изпълнителя дейностите по договор от 15.11.2014г. С протокола е гарантирано и гаранционно обслужване в рамките на 12 месеца. Налице са и допълнително документи / фактури/, доказващи закупените материали за извършения ремонт.

И по двете фактури е налице разплащане, видно от приложените към тях фискални бонове. Налице и снимков материал, чрез който се онагедяват извършените дейности.

Органите по приходите са се позовали единствено на факта, че задружеството [фирма] няма данни за наети лица по трудово правоотношение в дружеството. Предвид събраните доказателства и установените обстоятелства, разгледани в съвкупност съдът намира за доказано, че доставките са осъществени и поради това необосновано е отказано признаването на данъчен кредит по посочените фактури.

Видно е, че основният предмет на дейност на дружеството е свързан с комплексна дейност: отдаване под наем на недвижими имоти, собственост на дружеството,

находящи се в [населено място], продажба на недвижими имоти, продажба право на строеж, продажба на ДМА, строителни материали, отдаване под наем на МПС. рекламиране чрез билбордове.

Доставките по оспорените фактури представляват доставки на строителни материали, СМР услуги, ремонти на обекти, конкретно посочени, като последващата реализация се подкрепя от писмените доказателства, относими към влагането на материалите и към използването на услугите: договори, приемо-предавателни протоколи, актове образец 19 и др., в които са описани конкретни обекти, дейности, количество на вложени материали, единични цени и др.

От изготвената и приета съдебно счетоводна експертиза, както и от допълнителната такава е видно, че към всяка от издадените фактури, са налице доказателства, чрез които се установява пълна идентичност и кореспонденция между вложените стоки по вид и количество в извършването на СМР, съгласно предмета на сключения договор и съставените приемо-предавателни протоколи. Налице е съответствие между възложените и изпълнени дейности. Налице са доказателства относно предходни доставчици, вписани в дневниците за покупки. Извършено е разплащане по фактурите.

Установено е, че доставчиците са декларирали в дневниците си за продажби издадените към [фирма] фактури.

Съдът изцяло кредитира заключението по съдебно счетоводната експертиза, като компетентна и съответна на фактическите констатации по делото. По отношение на общия сбор на фактурите, съдът канстотира, че на л.17 от депозираното допълнително преработено заключение от вещото лице има изведен сборен ред на всички процесни фактури, като там са посочени следните стойности : данъчна основа = 714 966лв., начислен ДДС = 142 993,20лв. и обща стойност на сделките с вкл. ДДС = 857 959,20лв. Допусната е сборна грешка при сумирането, като не е включена в сбора първата от таблицата фактура No 651/29.12.2010г. , издадена от доставчика Д., която е с облагаема основа = 8000лв., начислен ДДС = 1600лв. или обща стойност на фактурата с ДДС = 9600лв. Съдът установи сборната грешка и следва, че общата стойност на процесните фактури възлиза на облагаема основа = **722 966лв.**(изчислена като към посочения от вещото лице на стр.17 от заключението сбор 714 966лв. се прибави облагаемата основа на пропуснатата в сборната таблица фактура No 651 = 8000лв.); Начислен ДДС = **144 593,20лв.**(изчислен като към посочения от вещото лице на стр.17 от заключението сбор 142 993,20лв. се прибави начисления ДДС на пропуснатата в сборната таблица фактура No 651 = 1600лв.) Или обща стойност на всички процесни фактури = **867 559,20лв.**(изчислен като сбор от данъчната основа 722 966лв и начисления ДДС 144 593,20лв.). Доколкото за две от процесните фактури не са налице съпроводителни документи, удостоверяващи реалност на сделките, а те са, както вече бяха анализирани - Фактура No [ЕГН]/25.04.2013г., издадена от ММ Д. на обща стойност 14 400лв.(в т.ч. облагаема основа 12000лв. и начислен ДДС 2400лв.) и Фактура No [ЕГН]/26.04.2013г., издадена от ММ Д. на обща стойност 14 400лв.(в т.ч. облагаема основа 12000лв. и начислен ДДС 2400лв.), съдът намира, че по отношение на тях не следва да бъде признато правото на данъчен

кредит на жалбоподателя в общ размер на 4 800лв. Или от общата стойност на всички процесни фактури = **867 559,20лв.**(изчислен като сбор от данъчната основа 722 966лв и начисления ДДС 144 593,20лв.), настоящата инстанция счита, че доколкото за две от процесните фактури № [ЕГН]/25.04.2013г. и № [ЕГН]/26.04.2013г. не са налице документи, удостоверяващи реалност на сделките и не следва да бъде признат данъчен кредит в размер на 4800лв., то жалбата за останалите 139 793,20лв. е основателна и като такава следва да се уважи.

Горният правен анализ обуславя извод за частична основателност на жалбата.

По разноските.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат признати разноски за адвокатско възнаграждение и д.т. и експертиза в размер на 2992 лв. и по компенсация с вземането на ответника за разноски, съобразно отхвърлената част.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Н. М., О. с ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Л. Н. Н. - Ревизионен акт /РА/ №Р-22002217003827-091-001/03.05.2018 г., издаден от К. Г. М.– орган, възложил ревизията и В. Б. Л. – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1712/05.11.2018 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, относно установения резултат по ЗДДС за сумата от 139 793,20лв., касаеща издадени фактури с № 44000039/29.01.2014 г.; № [ЕГН]/30.05.2014г;фактури с № 246/16.09.2013г. № 275/28.09.2013г. № 277/30.09.2013г.; фактури с № 259/27.09.2013 г. и № 266/30.09.2013 г.; фактури с № [ЕГН]/22.05.2012 г., № [ЕГН]/26.06.2012 г. и № [ЕГН]/25.07.2012г.; фактура с № [ЕГН]/20.04.2015г.; фактури с № 651/29.12.2010г. и №700/31.01.2011г.; фактура с № [ЕГН]/30.09.2014г; фактури с № 27/22.05.2015г., № 30/23.07.2015г., № 32/29.09.2015г., № 40/30.10.2015г., № 42/20.11.2015 г., № 52/22.12.2015г., № 53/26.01.2016 г., № 54/24.02.2016г; фактури с № [ЕГН]/28.07.2014г., № [ЕГН]/29.12.2014 г. и 2[ЕИК]/15.12.2014 г.; фактура с № [ЕГН]/20.03.2015 г.; фактури с № [ЕГН]/15.12.2014г.,№ [ЕГН]/22.12.2014г. и № [ЕГН]/23.12.2014 г.; фактури с № 177/08.07.2015г. и № 239/06.08.2015г., ведно с начислената лихва за забава, **като ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА** в останалата част за сумата от 4 400,00 лв. касаеща фактури

с № [ЕГН]/25.04.2013г. и № [ЕГН]/26.04.2013г., като неоснователна и недоказана.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП С. да заплати на „Н. М., О. с ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Л. Н. Н. разноси в размер на 2 992 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: